

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2015 j u l i u s hóban : (Szof. 3,17)

**„ Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító!
Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével... ”**

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Isten tartja egybe a mindenséget, benne áll fenn minden, amit csak alkotott: Ő a jelenlegi létrend létrehozója Teremtője. Itt hagytuk abba, s itt is folytatjuk. Isten Fiában, mint szegletköben foglalja össze és fogja össze az Univerzumot, a Kozmoszt, a teremtett Mindenséget. Érte teremtett mindent és Benne áll fenn minden. Ez a Fiú: Jézus Krisztus, a mi Urunk, a hön szeretett Istengyermek. - „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” (Mt. 3, 17.) - Ha ennyire örül az Atya az ő Fiának, akkor nyilván, az Ő öröme teremtette a világot. A létezés nem bánat, szomorkodás, gyötrelem végett jött létre az áldott Teremtőtől, hanem ö r ö m v é g e t t . Isten minden teremtményét öröme, méghozzá kicsattanó, ujjongó öröme teremtette. Örömet lelte keze alkotásában „mert Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.” (Ter.1, 31.) Hogy ez az ujjongó örömallapot most nincs jelen világunkban, ez a szabad teremtmény (az ember) helytelen döntésében rejlik. Mivel ösünkben hallgattunk a sötét angyal sugallatára, természetesen elsötétült az ujjongó öröm is széles e világon. De ne veszítsük szemünk előtt az eredeti állapotot: Isten akarja, hogy minden teremtménye egy örömteli létet éljen át, mely soha nem ér véget. Mert ha valaminek vége volna, akkor az egy összetört létrend lenne, összetört örömmel. – Hát ez bekövetkezett! Ez az ember tragédiája. – De hát akkor mi lesz a szeretett Fiúval, akinek a kedvéért jött létre a hatalmas ujjongó örömtől zengedező építmény, s most néma halotti csendben, romokban hever? Ez volna a hön szeretett Fiú öröksége?

1945-ben Budapest ostromát a mi családunk úgy élte át, hogy benn voltunk az utolsó harci cselekmények kellős közepén. Leégett 5 szobás lakásunk, s így el is vészett mindenünk. Csak két kofferunk maradt meg, meg egy ruhakosár ágyneművel , benne féléves öcsémmel. Az utcára kerültünk, míg az egyik nagynénénk így szólt apámhoz: János, te építész vagy, jöjj ki hozzám, átadom neked és családotnak házat; (nekem elég egy helység). De előbb hozzád rendbe, mert akna-találat érte, s most még nem lakható. - Mint építészmérnök, édesapámmal a család nekiállt helyrehozni a megsérült házat, s így be tudtunk költözni. Nagy volt az öröm, mert később még a házat is megörököltük. A család összefogása , a romeltakarítás és építkezés is, - furcsa módon - egy örömteli emlékezet maradt.

Példának hoztam, ahol a ház - a teremtett világ . A háború és következménye - az ember lázadása és a bűn-okozta károk. A helyrehozó építészmérnök - Jézus Krisztus. A helyrehozatal munkálatai - az ő megváltói műve a kereszten. A későbbi beköltözés - az örökség átvétele. Akik csatlakoznak az építészhez, - azok Isten házanépe: Ők válnak társörökösökké. -- Csupa tömondat, törölmetszett igazságok. De az is igaz, hogy a szentek együtt örülnek Istennel, az örökké boldog Istennel, s együtt örülnek egymásnak. Már itt a földön mi is, mint „meghívott szentek”, **hogy** tudunk örülni egymásnak!! Jól ismert ige ad ennek hangot: „Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetértésben élnek a testvérek!” (133, 1). Örömünk akkor sem törik meg, ha sok mindent nélkülözünk és sok baj szakad ránk. Sírásunkban is örömünk az a bennünk lakozó Lélek / lélek, mely már előre látja a ránk várakozó javak teljességét, s a szívünkben megdobban ennek a realitása. Ez ad nekünk egy szent meghasonlottságot: Mert egyik szemünk, mely a földre tekint és a jelent szemléli, sír. De a másik szemünk, mely az égre tekint, s a jövőt fürkészi, nevet, sőt ujjong. Ez utóbbi „lelki éghajlat” azután egyre inkább domináns lesz, míg csaknem szinte egészen a csendes ujjongás át nem veszi belső világunkban a teljes uralmat. A mennyország örömeiből hull reánk egy sugárnyaláb.

Téma. - Ha hittel tudom fogadni azt az ígéretet, hogy „ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk”, (Róm. 8, 18), akkor gondolkodásunknak ez a krisztusi perspektívája (távlat), megtartó erővel árasztja el szívünket, bensőnket. Mert **Krisztus Jézus** a Megtartó, aki megőrzi, s megtartja az eljövendő örök életünkbe vetett örömünket és vágyunkat, amíg azt el nem érjük /amíg azt el nem nyerjük. Mert **Benne áll fenn minden, Isten minden ígérete a beteljesedés (vagyis az örökkévalóság) napjáig.** Így lesz „Ámen” Isten minden ígérete Jézus Krisztusban, mert az Ige - megtévén útját – nem tér vissza eredménytelenül. Hazatér, de magával viszi a szenteket. A találkozás már a földön is csúcsmélny a szentek számára. Egyszerűbben mondva: Közösségeinkben öröm tölt el minket, ha meglátjuk egymást. Mert meglátjuk egymásban Jézust és Jézusban pedig egymást. A boldog Istennek Fia boldogságot hozott nekünk, s ha Őt befogadtuk életünkbe, akkor a

boldogságát is befogadtuk, mely nemcsak az Övé, hanem az Atyáé is. Hiszen „minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdetek nektek.” (Jn.16,15). – Érdemes volna egy óriás-plakátot készíteni, s telerakni vele a világot. Talán ezt kellene ráírni : „Eláraszt a boldogság, ha hiszel Istenben és abban, aki ezt át tudja adni neked: Jézus Krisztusban. Ha ez a hit bekattan szívedben, akkor egyetlen kattanással jön és eláraszt a boldogság is.” Sok nyafogásunk valódi oka: Szívünk hitetlensége. – Eszünkkel hiába jutunk el egy belátásig: Kell Istennek lennie! – Ki kell könyörögnünk a hit kegyelmét - „Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!” (Mt. 7, 8) – jeligére. Mindez ideig nem kértetek semmit (érdemlegesen) – mondhatná az Úr. Mert úgy gondoltátok: Van nekem hitem. De most - könyörgöm – ha nem kattant be a szíved, akkor ne beszélj így, mert a hit nem teológus észkombájnt kér tőled, hanem egy elvarázsolt szívet, melyet megérintett az Ígélet Lelke. Oly erős érintettségre van szükségünk, mely meghalad minden emberi erőlködést. A hit csupa ígéretből áll, nem a jelen állapot konstatálásából (megerősítem:Ez van, ezt kell szeretni). Mi nem a jelennek élünk (súlypontilag) , hanem a jövőnek. A jövőképünk oly markáns és magával ragadó, hogy a jelenvaló élet brutális tapasztalásai nem képesek minket az eljövendő javak bódulatából még érzelmileg sem kizökkenteni. A mi Megtartónk, megtartja bennünk az isteni szeretettől elkábult szívünket. A vallás tényleg ópium, igen erős drog: De minden ártalom nélkül! - A középkori egyház harcolt az ú.n. rajongók ellen, s ez nem volt helytelen, s ma sem volna az. Fontos, hogy ne tegyük nevetségessé és komolytalanná Istent - s ez mögöttese az értelmi megfontolás. – Persze a háttérben a sötétség szelleme van, aki mindennek megtalálja a fonákját. A belsőleg - hit által – érintett embert ne keverjük össze egy eltorzult rajongóval. Ő is óriásplakát akar lenni, de nem veszi észre, hogy taszít és nem vonz. Ez egy Nagy Csavar..., tehát vissza kell csavarni mindent az alapállásba. A hit pozitív és vonzó látványának kell megjelennie az óriásplakáton! - Köztünk mondván: Azért nem árt az Úrért kissé becsavarodni.

Akció-program. - Azzal, hogy Jézus örömet és örömhírt hozott, ezzel együtt hozott még egy pozitív gondolkodásmódot is. Ennek harsogó alaptétele: Lássuk meg mindenben a szépet és a jót, a sok árnyék között a napfényt, a sok gaz között a szerényen meghúzódó illatos virágot. Lehet akár tréningszerű tudatossággal keresni a minél jelentéktelenebbnek látszó, szerényen meghúzódó szépet és jót, mint isteni ajándékot, hogy avval telítsük meg a bensőnket, amely hálára, köszönetre kész. A visszatetsző rosszat pedig ne engedjük hatni a szívünkre, s ne is hangosítsuk ki lelkünk - jogosnak és alapozottnak látszó - felháborodásait, mely a környezetszennyeződés egy sajátosan romboló, szellemi formája. A trágyadomb közelében virulnak és illatoznak az életerős virágok, lévén kitűnő talajuk. Az ige is csak rádupláz, mert azt mondja: „Ahol azonban elhatalmasodott a bűn, túlláradt a kegyelem”. (Róm. 5, 20) .

Tanúságtétel. - Egy kedves paptestvérem keresett meg lelki beszélgetés végett. Nagyon örülök mindig a lelki beszélgetésnek, s ugyanezt az örömet láttam öbenne is. Jézusról szólt minden. Az Úr élete, s ami belőle fakad: Az Ő csodálatos titkai és azoknak kibomlásai. Lélegzet - visszafojtva döbbsenünk rá, hogy milyen hasonlóak, szinte azonosak a gondolataink. Hosszan elbeszélgettünk Jézusról, s meg kell mondanom, ez nem éppen jellemző két paptestvér találkozásakor és együttlétekor. De gondolkodásunk hasonlóságának ezt a felismerését még csak fokozta, hogy gondolatainkat, mint elmélkedést, írott formában is egymás mellé tudtuk tenni , s a döbbenet ekkor tetőzött.: Jézus élete- és tanításának leszűrt titkait, leírt formában, teljes azonosságban láttuk szemünk előtt. Én ezt csodának éltem meg, - Ő is!!

Igei ima. - Uram, mi Urunk! Mily csodálatos a Te neved e földön! Elrejtett gondolataidat mily bőkezűen bontod fel számunkra, épülésünkre! Mennyi öröm és boldogság van elrejtve Benned és minden szavadban! Mennyi útmutatás, vigasztalás és bátorítás árad nemcsak szavadból, de egész lényedből. Add meg nekem és nekünk, hogy képesek legyünk valamicskét átadni ebből a magasan-fényezett örömből mindazoknak, akik letört szárnyakkal vonszolják a hétköznapi egyhangú porától belepett lelküket. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Minden kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek egy Isteni Lélektől megérintett szívet kívánok ujjongó örömmel, s sok kegyelemmel mellékelten:

Imával-szeretettel:

Károly, Károcsi atya, testvér. .